

MEP 2011

(Székesfehérvár, 2011. március 25–30.)

Ha most azt kellene mondanom, hogy már lassan öt éve elhatároztam, hogy európai parlamenti képviselő szeretnék lenni (ha ugyan nem az Országgyűlés elnöke), hogy évek óta őszinte kíváncsiságtól és céltudattól vezérelve egész hétvégeket töltök különböző könyvtárakban szakirodalmat olvasva, hogy kapcsolatba léptem az összes érintett politikussal és szaktanácsadóval, hogy már azelőtt feliratkoztam egy titkos MEP-listára, hogy az esemény meg lett volna hirdetve, akkor mindezek sajnos nem lennének igazak. Jelentkeztem MEP-re, mert nekem azt mondták, hogy ez jó.

Nem vagyok jó szónok, félttem az első bizottsági ülés előtt, de a kezdeti megszeppenésem nem tartott sokáig: csak először volt nehéz kimondani, hogy „Köszönöm a szót, tisztelt elnök úr!”, sőt, bevallom őszintén, voltak olyan pillanatok, amikor nehezemre esett csendben feltartani a zöld táblát, megvárni, míg szót kapok, megköszönni, majd végtelenül udvariasan és diplomatikusan kifejezni az egyet nem értésemet. Volt, hogy nagy erővel kapaszkodtam a székembe, nehogy felpattanjak, és igen, néha ideges voltam. Meggyőződésem azonban, hogy megérte. Végigülve a plenáris ülést, az unió

kiválasztott tíz aktuális témájáról az is rengeteget tanult, aki csak passzívan vett részt a vitákban. És akkor még nem beszéltünk a lelkiismeretes egyéni, illetve csoportos felkészülésről, vagy delegációnk látogatásáról a lengyel követségen.

A szigorú szabályok miatti aggodalmam is hamar eloszlott. Magam is meglepődtem azon, hogy mennyire tetszettek a formalitások: az egész hétnek egy teljesen új, különleges hangulatot adtak. Fontosnak

és tájékozottnak éreztem magam. Hazaérvén napokig óriási körmondatokkal beszéltem (természetesen csak akkor, ha szólítottak), és egészen furcsán, mondhatni kényelmetlenül éreztem magam hétköznapi ruháimban. De erőt vettem magamon: mégsem járhat az ember kosztümben boltba.

A MEP játék és verseny egyszerre. Ezt a játékot gyönyörű eredménnyel zárta delegációnk: négy emberünk vehet majd részt nemzetközi ülésen, egy diák pedig egy brüsszeli utazáson, ilyen korábban még nem volt iskolánk történetében.

Még mindig nem szeretnék európai parlamenti képviselő lenni, nem töltöttem a hétvégéimet könyvtárakban szakirodalmat olvasva, sosem hallottam titkos MEP-listákról, pedig céltudatos és maximalista vagyok. Azért jelentkeztem MEP-re, mert nekem azt mondták, hogy ez jó. Igazuk lett.

Köszönöm a szót!

Magyar Ágnes (11. c)

